

Η ΥΓΙΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ (του Βασίλη Βιλιάρδου) – Σειρά Πολιτική Ηγεσία Επικοινωνία

✘ Τα βασικά σφάλματα των πολιτικών, η αναξιοπιστία της πολιτικής, ο εγκλωβισμός της Πολιτείας, η χρεοκοπία των κομμάτων, καθώς επίσης η ανάγκη διαχωρισμού της νομοθετικής από την εκτελεστική εξουσία.

“Η πολιτική είναι ένα μίγμα απίστευτου θράσους, αυθάδους ανεπάρκειας, κοροϊδίας των πολιτών, ανικανότητας, εμπορίου με ξένα χρήματα και χρηματισμού, εις βάρος του δημοσίου... Ουσιαστικά ένας άνθρωπος ωριμάζει, όταν παύει πια να επιβιώνει με τη βοήθεια των γονέων του – όταν αναλαμβάνει δηλαδή μόνος του όλες τις ευθύνες του. Αντίστοιχα, **ένας Πολίτης ωριμάζει, όταν παύει να πιστεύει ότι οι πολιτικοί έχουν τη δυνατότητα να λύσουν τα προβλήματα του** – όπως επίσης όχι τα προβλήματα των υπολοίπων ανθρώπων. ... Κατά κανόνα λοιπόν, το καλύτερο για μία χώρα είναι να έχει μία κυβέρνηση, η οποία δεν κάνει τίποτα. Αυτό τουλάχιστον μας διδάσκει η Ιστορία, στηριζόμενη στη διαπίστωση ότι, το κενό μεταξύ των πολιτικών προθέσεων και των αποτελεσμάτων είναι τεράστιο, αγεφύρωτο καλύτερα. Είναι άλλωστε γνωστό πως **οι σημερινές υποσχέσεις των πολιτικών, είναι οι αυριανοί φόροι**, αφού το κράτος δεν κερδίζει χρήματα. Όλα όσα προσφέρει μία κυβέρνηση, θα πρέπει προηγουμένως να τα εισπράξει από κάποιους άλλους” (Φιλελεύθερο Ινστιτούτο).

Θα μπορούσαμε να διαφωνήσουμε, εν μέρει τουλάχιστον, με την παραπάνω τοποθέτηση, τεκμηριώνοντας εύκολα την αντίθεση μας με το ότι, «**η μοναδική προστασία μας απέναντι στην Οικονομική Εξουσία, είναι η Πολιτική**». Ακόμη περισσότερο, διαπιστώνοντας πως η οικονομική εξουσία, ειδικά οι μεγάλες πολυεθνικές, καθώς επίσης ο αχόρταγος χρηματοπιστωτικός κλάδος, αφενός μεν έχουν μονοπωλήσει τις αγορές, αφετέρου τείνουν να αποκρατικοποιήσουν την πολιτική εξουσία, αναλαμβάνοντας

πλέον εξ ολοκλήρου τα ηνία της δύσης, είναι αδύνατον να αποδεχθούμε την κυριαρχία τους στη θέση της Πολιτικής – πόσο μάλλον όταν είναι εμφανές ότι καταστρέφουν πια τη μεσαία τάξη, η οποία είχε αναλάβει σχεδόν εξ ολοκλήρου το βάρος της στήριξης του κοινωνικού κράτους.

Από την άλλη πλευρά όμως, έχοντας συνείδηση των τεράστιων αδυναμιών της Πολιτικής, η οποία ουσιαστικά διευκόλυνε την εγκαθίδρυση της «δικτατορίας των αγορών», με τη βοήθεια του νεοφιλελευθερισμού, βρισκόμαστε σε πολύ δύσκολη θέση. Δεν μπορούμε άλλωστε να αδιαφορήσουμε ή να υποτιμήσουμε τη σημασία των πέντε «συστημικών» σφαλμάτων των πολιτικών, έτσι όπως έχουν αναδειχθεί από τον **M.Ridley**:

(α) **Υπερκινητικότητα** («μανιακή ενεργητικότητα»): Με την έκφραση αυτή υπονοείται η τάση των πολιτικών να ενεργούν άμεσα, καταναγκαστικά δηλαδή, χωρίς να έχουν σαφή γνώση των αιτιών που προκάλεσαν ένα πρόβλημα, καθώς επίσης χωρίς να γνωρίζουν τον τρόπο επίλυσης του.

(β) **Ιδιοτέλεια**: Πρόκειται για την επιλογή εκ μέρους των πολιτικών εκείνης της λύσης ενός προβλήματος, η οποία τους προσφέρει προσωπικά πλεονεκτήματα – συνήθως πολιτικά αλλά και διάφορα άλλα.

(γ) **Μονόπλευρη αντιμετώπιση**: Οι πολιτικοί συνήθως επικεντρώνονται σε ένα θέμα, εξετάζοντας το απομονωμένα. Δηλαδή, δεν ασχολούνται καθόλου με τις ενδεχόμενες «παρενέργειες» των εκάστοτε αποφάσεων τους, με αποτέλεσμα οι λύσεις που επιλέγουν να «παράγουν» αυτόματα νέα προβλήματα.

(δ) **Συναισθηματικές αποφάσεις**: Κρίνοντας «εξ ιδίων τα αλλότρια», ενεργούν με βάση τα προσωπικά τους συναισθήματα, καθώς επίσης με τις υποκειμενικές εμπειρίες τους, προτείνοντας ή αποφασίζοντας ανάλογα «μέτρα».

(ε) **Υπερβολική αυτοπεποίθηση**: Εδώ έχουν ουσιαστικά την εντύπωση ότι γνωρίζουν πολύ περισσότερα, από αυτό που στην πραγματικότητα συμβαίνει. Ειδικότερα, επειδή είναι αρκετές

φορές μη εκπαιδευμένοι στο πολιτικό αντικείμενο τους (για παράδειγμα, είναι συχνό το φαινόμενο ενός υπουργού υγείας, με νομικές σπουδές και όχι ιατρικές), οι ενέργειες τους είναι συνήθως καταστροφικές.

Περαιτέρω, είναι επίσης δύσκολο να μην αποδεχθούμε το γεγονός ότι, **η βασική επιδίωξη των πολιτικών είναι η εξουσία** (δύναμη) – για την ανάληψη και διατήρηση της οποίας απαιτείται η πρόσβαση τους τόσο σε «κεφαλαιακές πηγές» (resources), όσο και σε «διατεταγμένα ΜΜΕ». Αναμφίβολα, ο βασικότερος στόχος τους είναι η εξέλιξη, η προσωπική τους καριέρα δηλαδή, όπως για παράδειγμα η άνοδος στην κομματική ιεραρχία και στη διακυβέρνηση μίας χώρας.

Άλλωστε, οι πολιτικοί δεν επιθυμούν λιγότερο από τους άλλους ανθρώπους να κερδίσουν χρήματα, ενώ συνήθως επιδιώκουν την εκπλήρωση των στόχων τους εις βάρος τρίτων. Δηλαδή, σπάνια επενδύουν τα δικά τους χρήματα, **προτιμώντας να προωθούν την καριέρα τους με ξένα κεφάλαια** – μοιράζοντας «υποσχέσεις επιστροφής» τους, όταν ανέλθουν στην εξουσία (όλες οι εκλογικές καμπάνιες των πολιτικών, σχεδόν στο σύνολο τους, χρηματοδοτούνται από την οικονομική εξουσία – προφανώς έναντι «αδρών» ανταλλαγμάτων).

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τα κόμματα, τα οποία συντηρούν τον πανάκριβο «μηχανισμό» τους αφενός μεν με τεράστια δάνεια από τις τράπεζες, αφετέρου δε με ενισχύσεις εκ μέρους των επιχειρήσεων (μαύρα ταμεία κλπ) – γεγονός που έχει σαν αποτέλεσμα την εξάρτηση τους από τους πάσης φύσεως χρηματοδότες, εάν όχι «εργοδότες» τους (το ότι παράλληλα απαιτούν από τους πολίτες φορολογική συνείδηση, θυσίες και εντιμότητα, χωρίς κανέναν ηθικό ενδοιασμό, αποτελεί ένα ακόμη «δείγμα» της ιδιαιτερότητας τους).

Επομένως, **τόσο η διαφθορά, όσο και η διαπλοκή είναι, μάλλον «κατ' ανάγκη», εάν όχι «εκ φύσεως», «συνώνυμα» της πολιτικής** – ενώ δεν μπορούμε να περιμένουμε ότι οι πολιτικοί θα ενεργούν ηθικότερα από όλους τους άλλους ανθρώπους, θα

ενδιαφέρονται περισσότερο για το κοινό καλό, θα είναι λιγότερο «καριερίστες» και δεν θα επιθυμούν να πλουτίσουν.

Πως είναι δυνατόν λοιπόν να θεωρούμε ότι μπορεί η Πολιτική να μας προστατεύσει από την οικονομική εξουσία, αφού είναι σχεδόν υποχρεωμένη να διαπλέκεται μαζί της, εάν θέλει να επιτυγχάνει τους στόχους της; Ακόμη περισσότερο, πως μπορούμε να περιμένουμε ότι στην Πολιτική θα προωθούνται οι καλύτεροι, όταν τους αμείβουμε πολύ λιγότερο από αυτά που προσφέρουν οι πολυεθνικές, υποχρεώνοντας τους ταυτόχρονα να αναλαμβάνουν πολλαπλάσιες ευθύνες; Δεν βλέπουμε καθημερινά ότι, **τόσο το επίπεδο, όσο και η «επάρκεια» των πολιτικών πλησιάζουν απειλητικά στο «ναδίρ»** – με τα συγκριτικά λιγότερο ικανά, αλλά περισσότερο «διαπλεκόμενα» άτομα να ανέρχονται στην ιεραρχία;

Στον Πίνακα I που ακολουθεί καταγράφονται οι αμοιβές των κεντρικών τραπεζιτών (Πολιτική Εξουσία), ενώ στον επόμενο (Πίνακας II), οι αμοιβές των δέκα πιο ακριβοπληρωμένων διευθυντών πολυεθνικών (Οικονομική Εξουσία), έτσι ώστε να έχουμε κάποια συγκριτικά μεγέθη:

Όπως φαίνεται από τον Πίνακα I, ο (πρώην) κεντρικός τραπεζίτης της Γερμανίας είναι ο πλέον ακριβοπληρωμένος, ενώ ο συνάδελφός του των Η.Π.Α. αμείβεται με τα λιγότερα, σε σχέση με όλους τους υπόλοιπους. Σύμφωνα δε με το γερμανικό Τύπο (Die Welt), ο ετήσιος μικτός μισθός της καγκελαρίου είναι περίπου 192.000 €, ενώ ο αντίστοιχος των υπουργών 156.000 €.

Χωρίς να επεκταθούμε σε λεπτομέρειες, από τους παραπάνω Πίνακες I και II διαπιστώνουμε αμέσως ότι, **υπάρχουν τεράστιες αποστάσεις στις αμοιβές των στελεχών του ιδιωτικού τομέα, σε σχέση με αυτές του δημοσίου.** Ο διευθυντής της Volkswagen αμείβεται με 9,33 εκ. € (777.000 € μηνιαία), ενώ η καγκελάρια μόλις με 192 χιλιάδες (με 16.000 € μηνιαία ή σχεδόν κατά 50 φορές λιγότερα).

Επομένως, ο ιδιωτικός τομέας, ειδικά βέβαια οι μεγάλες πολυεθνικές, καθώς επίσης ο τραπεζικός κλάδος, **προσελκύουν τα καλύτερα δυνατά άτομα**, με τα οποία προφανώς είναι πολύ δύσκολο, εάν όχι απίθανο, να ανταγωνισθεί ο δημόσιος τομέας – πόσο μάλλον εάν συνυπολογίσουμε ότι, ο κύριος διαφθορέας των πολιτικών είναι οι managers των πολυεθνικών.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ

Επειδή σκόπιμα δεν θέλουμε να επικεντρωνόμαστε στη χώρα μας, επιθυμώντας να αποφύγουμε την (εσφαλμένη) εντύπωση πως όλα όσα «διαδραματίζονται» εδώ, δεν συμβαίνουν αλλού, ενώ οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στα οικονομικά μας προβλήματα (**πράγμα που σίγουρα δεν συμβαίνει**), θα εξετάσουμε περαιτέρω την αξιοπιστία ή μη της Πολιτικής στη Γερμανία – ένα τεράστιο πρόβλημα, με το οποίο ευρίσκονται αντιμέτωπες όλες οι δημοκρατικές χώρες του πλανήτη.

Οι πολιτικοί στη Γερμανία έχουν υποστεί τον τελευταίο καιρό μια «δραστικότεατη» μείωση, μία απώλεια καλύτερα της αξιοπιστίας τους – με αποτέλεσμα να **είναι πλέον η «επαγγελματική ομάδα» με τη χειρότερη εικόνα, συγκριτικά με όλες τις άλλες**. Πολλοί Γερμανοί λοιπόν αναρωτιούνται, εάν η έλλειψη της πολιτικής αξιοπιστίας είναι το πρόβλημα της εποχής μας ή εάν η πρακτική εξάσκηση της Πολιτικής αποτελεί από μόνη της πρόβλημα.

Σύμφωνα με μία πρόσφατη δημοσκόπηση, οι γιατροί είναι το επάγγελμα με το μεγαλύτερο κύρος στη Γερμανία (78%), ακολουθούμενοι από τους ιερείς (39%) και τους καθηγητές Πανεπιστημίων (34%). Στον «επίλογο» της λίστας με τα πλέον «επιθυμητά» (prestige, γόητρο) επαγγέλματα, συναντάει κανείς τους πολιτικούς – **με ένα ποσοστό της τάξης του 6%**. Το τελικό συμπέρασμα της δημοσκόπησης είναι πως οι πολιτικοί έχουν αποξενωθεί εντελώς από τους Πολίτες, με το 98% των ερωτηθέντων να απαιτούν «στενότερη» επικοινωνία των πολιτικών με το λαό.

Το 80% ισχυρίζεται ότι, **«λαμβάνονται σημαντικές πολιτικές αποφάσεις, με τις οποίες δεν συμφωνεί η πλειοψηφία»**, ενώ το

85% αναφέρει πως **«οι περισσότεροι πολιτικοί δεν γνωρίζουν τι συμβαίνει στην πραγματική ζωή»**. Παράλληλα, η πλειοψηφία των πολιτών κατηγορεί την κυβέρνηση για υπερβολική γραφειοκρατία, η οποία δυσχεραίνει την καθημερινότητα (αν σκεφθούμε βέβαια ότι, στη Γερμανία μπορεί κανείς να ξεκινήσει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα μία επιχείρηση, να εκδώσει τιμολόγια σε ένα λευκό χαρτί αμέσως, να σταματήσει τη λειτουργία μίας εταιρείας απλά με μία δήλωση του, να καθυστερήσει μόλις δέκα λεπτά σε μία δημόσια υπηρεσία κλπ, ζώντας σε μία χώρα χωρίς φροντιστήρια, με πραγματικά δωρεάν υγεία και δημόσια παιδεία, είναι δύσκολο να καταλάβουμε πως ακριβώς «ορίζεται» εκεί η γραφειοκρατία).

Περαιτέρω, εντελώς παραδόξως, οι ελπίδες της πλειοψηφίας των ερωτηθέντων, σε σχέση με την επίλυση των προβλημάτων τους, επικεντρώνονται στους ίδιους αυτούς πολιτικούς, τους οποίους ουσιαστικά χαρακτηρίζουν αναξιόπιστους. **Όλες οι σκέψεις, καθώς επίσης οι προσδοκίες τους, κατευθύνονται στο εκάστοτε κόμμα της αντιπολίτευσης** – το οποίο ήταν την αμέσως προηγούμενη περίοδο στην κυβέρνηση (!). Κάποιες φορές βέβαια σε κάποιον νέο πολιτικό, ο οποίος θα τα καταφέρει καλύτερα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η παρακάτω πρόταση ενός Γερμανού πολίτη, στα πλαίσια μίας τηλεοπτικής συζήτησης: **«Έχω νευριάσει μέχρι θανάτου, επειδή ψήφισα στις προηγούμενες εκλογές τους Ελεύθερους Δημοκράτες. Πολλοί φίλοι μου έχουν επίσης απογοητευθεί που ψήφισαν τους Χριστιανοδημοκράτες, οι οποίοι κυβερνούν μαζί με τους Ελεύθερους Δημοκράτες. Ο θυμός τους μάλιστα είναι τόσο μεγάλος που έχουν γίνει ήδη εντελώς πράσινοι (Οικολόγοι)»**.

Συμπερασματικά λοιπόν **η αξιοπιστία της Πολιτικής ευρίσκεται στο ναδίρ** – σε μία χώρα μάλιστα που έχει πολύ λιγότερα προβλήματα από τη δική μας, με μάλλον περιορισμένη πολιτική διαπλοκή και διαφθορά η οποία, αν μη τι άλλο, δεν είναι **θεσμοθετημένα ατιμώρητη**, όπως δυστυχώς συμβαίνει στην Ελλάδα (οι ποινές είναι εξαιρετικά αυστηρές, ενώ ο έλεγχος συνεχής).

Ακόμη περισσότερο, οι Γερμανοί εκφράζουν φανερά την απέχθεια τους απέναντι στους Πολιτικούς, κοροϊδεύουν την κυβέρνηση για πρώτη φορά στην Ιστορία τους και αντιδρούν εγωιστικά βίαια – με αποτέλεσμα να **αυξάνεται η μαύρη εργασία και να γιγαντώνεται η φοροδιαφυγή**, παρά την ύπαρξη μίας εξαιρετικά ικανής, μίας τρομακτικής καλύτερα οικονομικής αστυνομίας, η οποία αποτελεί ένα πραγματικό «κράτος εν κράτει» στη χώρα.

Ταυτόχρονα, οι ελπίδες των Γερμανών για ένα καλύτερο μέλλον επικεντρώνονται στην Πολιτική – παρά το ότι αυξάνονται καθημερινά οι διαμαρτυρίες (διαδηλώσεις) και διογκώνεται η αποχή από τις εκλογές, ενώ η κομματική αφοσίωση (loyalty) περιορίζεται διαρκώς.

Ο ΕΓΚΛΩΒΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Προφανώς όλα όσα συμβαίνουν έχουν μία ή περισσότερες λογικές εξηγήσεις, οι οποίες συνήθως δεν είναι αυτές που διακρίνονται με την πρώτη ματιά. Σε τελική ανάλυση πάντως, όλες οι δυτικές χώρες αντιμετωπίζουν σοβαρότατα προβλήματα – άλλες περισσότερα και άλλες λιγότερα. Σε κάθε περίπτωση δε, η υπερχρέωση της δύσης, η οποία προωθήθηκε σκόπιμα από το Καρτέλ τα τελευταία τριάντα χρόνια, σε συνδυασμό με την ασύμμετρη παγκοσμιοποίηση, δεν μπορούν παρά να αποτελούν ένα μέρος των λογικών εξηγήσεων.

Κατά την άποψη μας όλοι οι Πολίτες της δύσης νοιώθουν παγιδευμένοι – με τις ελευθερίες τους να περιορίζονται, με τις επαγγελματικές απαιτήσεις να αυξάνονται, με τις αμοιβές τους να μειώνονται και με τα έξοδα τους να μεγαλώνουν, στα πλαίσια ενός συνεχώς διευρυνόμενου, παγκόσμιου ανταγωνισμού. Οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις καταρρέουν, οι πολυεθνικές αυξάνουν διαρκώς τα μεγέθη τους και η Πολιτική είναι αδύνατον να τις ελέγξει – αφού δεν έχει πλέον ούτε την ισχύ, ούτε ικανά στελέχη, ενώ χάνει συνεχώς την υποστήριξη των Πολιτών, οι οποίοι, συν τοις άλλοις, **καλούνται να αναπληρώσουν τα μειωμένα έσοδα των κρατών, λόγω του περιορισμού της φορολογικής βάσης από τις πολυεθνικές**, οι οποίες πληρώνουν (εάν) ελάχιστους φόρους.

Η κατάσταση επομένως είναι κρίσιμη και το μέλλον δυσδιάκριτο – πόσο μάλλον με τον υπερπληθωρισμό προ των πυλών, με τη μητέρα των κρίσεων (Η.Π.Α.) να διαγράφεται απειλητική και με ολόκληρο σχεδόν τον πλανήτη στις φλόγες (όπου στις εξεγέρσεις των πεινασμένων, προστέθηκε η πυρηνική καταστροφή στην Ιαπωνία, καθώς επίσης ο πόλεμος στη Λιβύη – με την πετρελαϊκή κρίση να ακολουθεί άμεσα την επισιτιστική).

Δυστυχώς, όπως φαίνεται, η Πολιτεία είναι εγκλωβισμένη – προσπαθώντας να ισορροπήσει σε τεντωμένο σχοινί. Οι Πολίτες έχουν «αποσύρει» την εμπιστοσύνη τους προς την πολιτική, το Καρτέλ πιέζει με όλα του τα μέσα και οι ηγεσίες των κρατών δεν μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους, αντιμετωπίζοντας από κοινού τον εχθρό – με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την Ευρωζώνη, η οποία ευρίσκεται στο μάτι του κυκλώνα, προσπαθώντας να αμυνθεί στις επιθέσεις του ΔΝΤ, των εταιρειών αξιολόγησης και των πανίσχυρων επενδυτικών τραπεζών.

Εάν τελικά διαλυθεί η ζώνη του Ευρώ, μία πιθανότητα που δεν μπορεί κανένας πια να αποκλείσει, έχουμε την άποψη ότι θα καταλυθεί πλέον η Δημοκρατία. Στη θέση της θα επιβληθεί ο μονοπωλιακός καπιταλισμός στις ισχυρότερες χώρες της δύσης, με έδρα τις Η.Π.Α. – **παράλληλα με την «εγκατάσταση» δικτατορικής μορφής καθεστώτων στην αδύναμη «περιφέρεια»**, αφού δημιουργηθούν εκείνες οι προϋποθέσεις (εγκληματικότητα, λαθρομετανάστευση, τρομοκρατία, φτώχεια, κοινωνικές αναταραχές κλπ), με βάση τις οποίες **θα το ζητήσουν μόνοι τους οι εξαθλιωμένοι Πολίτες.**

Απέναντι του, πάντοτε εάν δεν αντιδράσουν συλλογικά όλοι οι Πολίτες, ιδίως οι Ευρωπαίοι, θα βρεθεί ο κρατικοκεντρικός, απολυταρχικός καπιταλισμός – έτσι όπως λειτουργεί σήμερα στην Κίνα, με απρόβλεπτες συνέπειες για τον πλανήτη.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Κατά την άποψη μας, **το πρόβλημα δεν είναι η Πολιτική, αλλά τα πολιτικά κόμματα**, τα οποία έχουν πλέον χάσει το νόημα της ύπαρξης τους – το αργότερο μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού

σοσιαλισμού» στην Α. Ευρώπη, καθώς επίσης μετά την κυριαρχία του μονοπωλιακού καπιταλισμού στις Η.Π.Α., στη Μ. Βρετανία και στη Γερμανία.

Ίσως οφείλουμε να σημειώσουμε εδώ ότι, στα κράτη της πρώην σοβιετικής ένωσης δεν εγκαταστάθηκε η οικονομία της ελεύθερης αγοράς το 1991 αλλά, απλούστατα, κατέρρευσε ο κομμουνισμός – κάτι που δεν σημαίνει αυτόματα ότι επικράτησε ο καπιταλισμός. Η οικονομία της ελεύθερης αγοράς, όπως επίσης η δημοκρατία, είναι το αποτέλεσμα μίας επίπονης εξελεγκτικής διαδικασίας, η οποία απαιτεί πάρα πολλά χρόνια για να λειτουργήσει και δεν μπορεί να επιβληθεί εκ των άνω. Εάν αντιληφθούμε εδώ ότι, η γερμανίδα καγκελάριος έζησε μέχρι τα 35 χρόνια της στην Α. Γερμανία, χωρίς την παραμικρή γνώση του καπιταλιστικού συστήματος, θα συνειδητοποιήσουμε πως είναι φύσει αδύνατον να κατανοήσει πια τη λειτουργία του. Επομένως εάν περιμένει η Ευρωζώνη, πόσο μάλλον η Ελλάδα, λύσεις στα προβλήματα της από τη Γερμανία, η αποτυχία είναι μάλλον προδιαγεγραμμένη.

Συνεχίζοντας στο θέμα μας θεωρούμε ότι, **οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα επιθυμούν την οικονομία της πραγματικά ελεύθερης αγοράς, μέσα στα πλαίσια ενός δημοκρατικού πολιτεύματος**, το οποίο θα τους επιτρέπει να συναποφασίζουν για το μέλλον τους – κάτι που αδυνατούν πλέον φανερά να τους προσφέρουν τα υφιστάμενα, «χρεοκοπημένα» πολιτικά κόμματα.

Η αναδιανομή των εισοδημάτων και η διαχρονική απασχόληση θα πρέπει να εξασφαλίζονται, γεγονός που σημαίνει ότι **οφείλουν να τοποθετούνται όρια στην ανάπτυξη των πολυεθνικών** – μεταξύ άλλων, μέσα από τη σωστή λειτουργία των επιτροπών ανταγωνισμού. **Ο χρηματοπιστωτικός κλάδος πρέπει να «ρυθμισθεί» άμεσα**, με τις τράπεζες να επιστρέφουν στην παλαιότερη μορφή τους – δηλαδή, στην «προώθηση» των αποταμιεύσεων προς τις επενδύσεις στην πραγματική οικονομία, χωρίς κερδοσκοπικές τοποθετήσεις στις πάσης φύσεως «αγορές».

Περαιτέρω, η Πολιτική οφείλει να ελέγχει την τήρηση των νόμων, καθώς επίσης των κανόνων «συμβίωσης», με τους οποίους συμφωνεί

η πλειοψηφία των Πολιτών. Τέλος, **το κράτος πρέπει να έχει το μικρότερο δυνατό μέγεθος**, ενώ η επιχειρηματική δραστηριοποίηση του οφείλει να περιορισθεί σε εκείνες μόνο τις εταιρείες, οι οποίες είναι είτε στρατηγικής σημασίας, είτε κοινωφελείς (τηλεπικοινωνίες, ενέργεια, ύδρευση) – διατηρώντας ελάχιστες άλλες (όπως για παράδειγμα μία εμπορική τράπεζα), για περιπτώσεις ανάγκης.

Μέσα στα παραπάνω πλαίσια, θεωρούμε ότι **είναι απαραίτητος ο διαχωρισμός της εκτελεστικής εξουσίας από τη νομοθετική**. Αυτό σημαίνει ότι τα κόμματα θα πρέπει να μετεξελιχθούν σε κυβερνητικές παρατάξεις (χωρίς νομοθετικές αρμοδιότητες αλλά μόνο εκτελεστικές), οι οποίες θα στελεχώνονται με τα ικανότερα άτομα ενός κράτους, κατά την κρίση των ηγετών τους – έτσι ώστε να μπορούν να πείσουν τους πολίτες ότι έχουν τη δυνατότητα και τα στελέχη για να κυβερνήσουν (να επιβλέπουν τη τήρηση των νόμων, να εφαρμόζουν τα προγράμματα τους, να εκπροσωπούν τους πολίτες, να διοικούν τον κρατικό μηχανισμό, να διαχειρίζονται τις δημόσιες επιχειρήσεις κλπ).

Η νομοθετική εξουσία θα πρέπει να ασκείται από βουλευτές, οι οποίοι θα εκλέγονται από τους Πολίτες, χωρίς να έχουν κομματική ιδιότητα. Η Βουλή λοιπόν, η οποία θα στελεχώνεται με ανεξάρτητους βουλευτές, μέσα από μία παράλληλη εκλογική διαδικασία (οι Πολίτες θα ψηφίζουν χωριστά, αφενός μεν για την εκλογή κυβέρνησης, αφετέρου για την εκλογή βουλευτών, οι οποίοι δεν θα συμμετέχουν στην κυβέρνηση), θα νομοθετεί κατ' αποκλειστικότητα, ελέγχοντας παράλληλα την εκτελεστική εξουσία. Ειδικά όσον αφορά τους σημαντικότερους νόμους, αφού προετοιμάζονται από τη Βουλή, θα πρέπει να ψηφίζονται απ' ευθείας από τους Πολίτες, στα πλαίσια τακτικών δημοψηφισμάτων (**άμεση Δημοκρατία**).

Άλλωστε κάπως έτσι λειτουργούν και οι επιχειρήσεις, διαθέτοντας αφενός μεν ένα διοικητικό συμβούλιο/διευθύνοντα σύμβουλο (εκτελεστική εξουσία), αφετέρου μία γενική συνέλευση (νομοθετική εξουσία), η οποία συγκαλείται ετήσια, με σκοπό: *«τον έλεγχο/έγκριση των αποτελεσμάτων, την εκλογή ελεγκτών,*

τις αμοιβές των μελών του ΔΣ, τη λήψη σημαντικών αποφάσεων, καθώς επίσης τη απαλλαγή ή μη των μελών του ΔΣ και των ελεγκτών από τυχόν ευθύνες αποζημίωσης για τα πεπραγμένα της χρήσης». Κατά την άποψη μας, ο προτεινόμενος ετήσιος έλεγχος της κυβέρνησης από τη Βουλή, είναι προς το συμφέρον και των πολιτικών, **αφού οι όποιες ευθύνες τους θα αφορούν μόνο το αμέσως προηγούμενο έτος** – ενώ είναι ένας από τους τρόπους «επανάκτησης» της αξιοπιστίας της Πολιτικής και των πολιτικών.

Χωρίς να επεκταθούμε σε περισσότερες λεπτομέρειες, έχουμε την άποψη ότι, όλοι οι πολίτες της «Δύσης» κάτι ανάλογο επιθυμούν – **μία υγιή Πολιτεία δηλαδή**, έχοντας πλέον «κουρασθεί» από την «κενότητα» του πολιτικού λόγου, από τις χωρίς αντίκρισμα υποσχέσεις των κομμάτων, από τα πολλά λόγια χωρίς έργα, από την ανικανότητα, από την ανεπάρκεια, από τη διαφθορά και από τη διαπλοκή. Ίσως λοιπόν να είναι αυτός ένας δρόμος για να αντιμετωπισθεί με επιτυχία η οικονομική εξουσία, χωρίς να μας οδηγήσει, μέσα από τη δικτατορία των αγορών, σε απολυταρχικά καθεστώτα – τα οποία θα καταστρέψουν πολλά από αυτά που έχουμε επιτύχει μέχρι σήμερα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Σύμφωνα με τον **Schopenhauer**, “Όλα όσα θεμελιώνουν τις διαφορές στη μοίρα των ανθρώπων, μπορούν να αναχθούν στους εξής τρεις βασικούς προσδιορισμούς:

(α) **Στο τι είναι κανείς** – δηλαδή, στην προσωπικότητα υπό την ευρύτερη της έννοια, όπου συγκαταλέγονται η υγεία, η δύναμη, η ομορφιά, η ιδιοσυγκρασία, η ηθική «ποιότητα», η ευφυΐα και η παιδεία του εκάστοτε ατόμου.

(β) **Στο τι έχει κανείς** – δηλαδή, στην ιδιοκτησία, καθώς επίσης στην περιουσία κάθε μορφής.

(γ) **Στο τι «παριστάνει» κανείς** – στο πως φαίνεται δηλαδή στα μάτια των άλλων ανθρώπων, καθώς επίσης ποια είναι η γνώμη τους για αυτόν.

Ειδικά όσον αφορά μία χώρα, την Ελλάδα εν προκειμένω, έχουμε την εντύπωση πως αν τελικά καταφέρουμε να ενεργήσουμε συλλογικά και όχι μόνο ατομικά, εάν δηλαδή αντικαταστήσουμε δημιουργικά το «εγώ» με το «εμείς», **ενδιαφερόμενοι με το τι είμαστε ως κοινωνία, με το τι έχουμε σαν κράτος, καθώς επίσης με το πώς φαινόμαστε** «στα μάτια των άλλων», προσελκύνοντας ξανά ικανούς Πολίτες στην πολιτική, παράγοντας πλούτο και αυξάνοντας την ανταγωνιστικότητά μας, η έκβαση της κρίσης θα μπορούσε να μην είναι αρνητική (**υπό την προϋπόθεση ότι θα προλάβουμε το ΔΝΤ**, το οποίο πιθανολογούμε ότι πολύ σύντομα θα μας «καταδικάσει ερήμην»).

Εάν όμως δεν μπορέσουμε τελικά να «υπερβούμε» τα χρόνια ελαττώματά μας, παραμένοντας στάσιμοι στη συνεχή, στην αρνητική, στη μη δημιουργική, στη «στείρα» κατ' επέκταση κριτική **«όλων σε όλους και για όλα»** (είμαστε ίσως η μοναδική χώρα που «κατακρίνει» συνεχώς τον εαυτό της, χωρίς να κάνει πρακτικά τίποτα για να τον αλλάξει), τότε δυστυχώς δεν θα μπορέσουμε να αποφύγουμε την καταστροφή – η οποία θα οφείλεται αποκλειστικά και μόνο σε εμάς, αφού είμαστε Πολίτες ενός πάμπλουτου, προικισμένου πολλαπλάκράτους.

Βασίλης Βιλιάρδος (copyright)

viliardos@kbanalysis.com

Ο κ. Β. Βιλιάρδος είναι οικονομολόγος, σύμβουλος επιχειρήσεων, πτυχιούχος της ΑΣΟΕΕ Αθηνών, με μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο του Αμβούργου.

Ευχαριστούμε τον ίδιο, για την άδεια παραχώρησης του άρθρου, προς αναδημοσίευση.

2 Απριλίου 2011

Κατηγορία: Εργατικό Κίνημα Οικονομία

Πηγή άρθρου: K&B Analysis

(Φωτό: wikimedia)